

ΡΕΜΠΕΚΑ ΤΖΕΪΜΣ

Η ΑΓΓΛΙΑ
ΦΙΛΗΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BEAUTIFUL MALICE
Από τις Εκδόσεις Faber and Faber, Λονδίνο 2010
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Άσπονδες φίλες**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rebecca James
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Zoe Sadokierski
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ ΤΙΤΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Rebecca James, 2010
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Getty Images/Stone+ library
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2010

ISBN 978-960-453-793-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΡΕΜΠΕΚΑ ΤΖΕΪΜΣ

Αγαπώ
φίλοι

*Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης*

ΠΡ_ΟΤΟ ΜΕΡΟΣ

 εν πήγα στην κηδεία της Άλις. Ήμουν έγκυος εκείνο τον καιρό, έξαλλη, εκτός εαυτού από τη οδύνη μου. Ωστόσο δεν ήταν η Άλις εκείνη για την οποία θρηνούσα. Όχι, στο μεταξύ είχα καταλήξει να μισώ την Άλις και χαιρόμουν που ήταν νεκρή. Η Άλις ήταν εκείνη που είχε καταστρέψει τη ζωή μου, είχε πάρει ό,τι καλύτερο μου είχε συμβεί μέχρι τότε και το έκανε συντρίμμια, έτσι που ήταν αδύνατο να διορθωθεί. Τα δάκρυστά μου δεν κυλούσαν για την Άλις αλλά εξαιτίας της.

Τώρα όμως, πέντε χρόνια αργότερα, απείρως ευτυχέστερη, έχοντας πια μπει σε μια σειρά, ζώντας μια άνετη καθημερινότητα μαζί με τη Σάρα, την κόρη μου –τη γλυκιά μου, πάντα σοβαρή, μικρούλα Σάρα–, είναι φορές που εύχομαι τελικά να είχα καταφέρει να παραστώ στην κηδεία της Άλις.

Το θέμα είναι πως μερικές φορές συνεχίζω να βλέπω την Άλις στο σουπερ μάρκετ, στην είσοδο της αυλής του νηπιαγωγείου της Σάρα, στο εστιατόριο όπου η Σάρα κι εγώ πηγαίνουμε μερικές φορές για να φάμε κάτι οικονομικό. Βλέπω φευγαλέα τα λαμπερά μαλλιά της Άλις, κατάξανθα σαν ώριμο καλαμπόκι, βλέπω το άψογο σώμα της, τα εντυπωσιακά ρούχα της, τα βλέπω με την άκρη του ματιού μου, οπότε σταματάω και γυρνάω για να κοιτάξω, ενώ η καρδιά μου χτυπά αφόρητα δυνατά. Χρειάζεται μονάχα μια στιγμή για να θυμηθώ πως είναι νεκρή, πως δεν μπορεί να ήταν εκείνη, όμως πάντα καταλήγω να πιέζω τον εαυτό μου να πλη-

σιάσει, να τον καθησυχάσω πως δεν είναι το φάντασμά της που με στοιχειώνει αυτό που είδα. Από κοντά, αυτές οι γυναίκες μερικές φορές τής μοιάζουν, αν και ποτέ μα ποτέ δεν είναι τόσο όμορφες όσο η Άλις. Συνήθως, όμως, παρατηρώντας τες από κοντά, δεν τη θυμίζουν σε τίποτα.

Τους γυρνώ την πλάτη και συνεχίζω με ό,τι έκανα προηγουμένως, όμως κάθε ίχνος ζεστασιάς θα έχει στραγγίξει από το πρόσωπο και τα χείλη του, τα ακροδάχτυλά μου θα μυρμηγκιάζουν δυσάρεστα όπως τα διατρέχει η αδρεναλίνη. Η μέρα μου, κάθε φορά που συμβαίνει αυτό, γίνεται χάλια.

Έπρεπε να είχα πάει στην κηδεία. Δε θα ήμουν υποχρεωμένη να κλάψω, ούτε να καμωθώ την απεγνωσμένη. Θα μπορούσα να είχα καγχάσει, να είχα φτύσει στο λάκκο. Ποιος θα νοιαζόταν; Αν τους είχα δει να κατεβάζουν το φέρετρό της μέσα στη γη, αν τους είχα παρακολουθήσει να φτυαρίζουν τα χώματα μέσα στον τάφο της, θα ήμουν περισσότερο βέβαιη πως ήταν πραγματικά νεκρή, τελειωμένη.

Θα ήμουν βέβαιη, βαθιά μέσα μου, πως είχα ξεμπερδέψει οριστικά με την Άλις.

«Έλεις να έρθεις;» Η Άλις Πάρι στέκεται και με κοιτάζει χαμογελώντας. Είναι η ώρα του μεσημεριανού κι εγώ κάθομαι κάτω από ένα δέντρο, μόνη, απορροφημένη στις σελίδες ενός βιβλίου.

«Συγγνώμη, δεν καταλαβαίνω». Σκιάζω τα μάτια με την παλάμη μου καθώς ανασηκώνω το κεφάλι μου. «Πού να έρθω;»

Η Άλις μου δίνει μια κόλλα χαρτί.

Το παίρνω και διαβάζω. Είναι μια ζωηρά χρωματισμένη φωτοτυπία μιας πρόσκλησης στο πάρτι για τα δέκατα όγδοα γενέθλια της Άλις. *Είστε όλοι καλεσμένοι! Φέрте τους φίλους σας!* γράφει. *Δωρεάν σαμπάνια! Δωρεάν φαγητό!* Μονάχα κάποια τόσο δημοφιλής και σίγουρη για τον εαυτό της όσο η Άλις θα απεύθυνε μια τέτοια πρόσκληση· κάποια λιγότερο ξεχωριστή θα ένιωθε λες και ikέτευε τον κόσμο να έρθει. Γιατί καλεί εμένα; αναρωτιέμαι. Εντάξει, την Άλις την ξέρω, δεν υπάρχει κάποιος που να μην ξέρει την Άλις, όμως ποτέ πριν δεν της είχα μιλήσει. Ανήκει σε εκείνη την κατηγορία των κοριτσιών, εκείνων των πανέμορφων, δημοφιλών κοριτσιών, που είναι αδύνατο να περάσουν απαρατήρητα.

Διπλώνω την πρόσκληση στη μέση και γνέφω καταφατικά. «Θα προσπαθήσω. Ωραία θα είναι», λέω ψέματα.

Η Άλις συνεχίζει να με κοιτάζει για μερικά δευτερόλεπτα. Ύστερα αναστενάζει και κάθεται βαριά δίπλα μου, τόσο κοντά ώστε το ένα της γόνατο γέρνει πάνω στο δικό μου, πιέζοντάς το.

«Δε σκοπεύεις να έρθεις», σχολιάζει εκείνη και χαμογελάει πλατιά.

Νιώθω τα μάγουλά μου να κοκκινίζουν. Παρότι είναι φορές που νομίζω πως η ζωή μου μοιάζει με σκηνικό θεάτρου, με έναν τοίχο φτιαγμένο από ψέματα, δεν είμαι καλή στις δικαιολογίες. Χαμηλώνω το βλέμμα μου, αμήχανη. «Μάλλον όχι».

«Μα, θέλω να έρθεις, Κάθριν», επιμένει. «Πραγματικά, θα σήμαινε πολλά για μένα».

Αιφνιδιάζομαι, δεν περίμενα η Άλις να ξέρει έστω το όνομά μου, όμως αυτό που είναι ακόμη πιο εκπληκτικό –για την ακρίβεια, απίστευτο– είναι πως θέλει να πάω στο πάρτι της. Στο Ντράμοντ Χάι, το σχολείο μας, είμαι ουσιαστικά άγνωστη και δεν έχω στενούς φίλους. Έρχομαι και φεύγω ήσυχα, μόνη, και ασχολούμαι με τα μαθήματά μου. Προσπαθώ να μην τραβώ την προσοχή. Τα πηγαίνω αρκετά καλά, όμως οι βαθμοί μου δεν είναι εξαιρετικοί. Δεν ασχολούμαι με κάποιο άθλημα, ούτε έχω γραφτεί σε κάποια λέσχη. Και παρότι ξέρω ότι δε θα μπορέσω να συνεχίσω έτσι για πάντα, να περάσω ολόκληρη τη ζωή μου σαν μια σκιά, για την ώρα με βολεύει. Κρύβομαι, το ξέρω αυτό, φέρομαι σαν δειλή, όμως προς το παρόν πρέπει να παραμείνω αόρατη, να είμαι μία από τους τόσους ανθρώπους που δεν τραβούν πάνω τους την προσοχή. Αν τα καταφέρω, οι άλλοι δε θα μάθουν ποτέ ποια πραγματικά είμαι, ή τι έχει συμβεί.

Κλείνω το βιβλίο μου κι αρχίζω να μαζεύω ό,τι άπλωσα για το μεσημεριανό μου.

«Στάσου». Η Άλις ακουμπά την παλάμη της πάνω στο γό-

νατό μου. Την κοιτάζω όσο πιο ψυχρά μπορώ, οπότε αποτραβιέται. «Σοβαρολογώ. Πραγματικά θέλω να έρθεις. Και νομίζω πως αυτό που είπες στον Νταν την περασμένη εβδομάδα ήταν φοβερό. Πραγματικά εύχομαι να μπορούσα κι εγώ να σκεφτώ κάτι τέτοια για να τα λέω, όμως δεν μπορώ. Δε φέρνει τόσες βόλτες το μυαλό μου. Ξέρεις, με τίποτα δε θα σκεφτόμουν να δω με τέτοιο τρόπο τα αισθήματα εκείνης της γυναίκας. Το κατάλαβα μόνο όταν σε άκουσα να τα χώνεις στον Νταν. Θέλω να πω, ήσουν τέλεια, αυτά που είπες ήταν ολόσωστα και πραγματικά τον ξεμπρόστιασες, τέτοιος ηλίθιος που είναι».

Αμέσως καταλαβαίνω σε τι αναφέρεται η Άλις· έχει κατά νου τη μία και μοναδική φορά που ξεχάστηκα, που για λίγη ώρα εγκατέλειψα το σχέδιό μου. Σπάνια εναντιώνομαι στους άλλους τώρα πια. Για την ακρίβεια, είναι κάτι που καταβάλλω ιδιαίτερη προσπάθεια να το αποφεύγω στην καθημερινή μου ζωή. Αλλά η συμπεριφορά του Νταν Τζόνσον και των φίλων του την προηγούμενη εβδομάδα με είχε αηδιάσει σε τέτοιο βαθμό ώστε δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ. Στην τάξη είχε έρθει μια επισκέπτρια ομιλήτρια, η οποία αναφέρθηκε στον επαγγελματικό προσανατολισμό και στις αιτήσεις εισαγωγής στα πανεπιστήμια. Σύμφωνοι, η ομιλία ήταν βαρετή, τα είχαμε ακούσει ήδη όλα αυτά αμέτρητες φορές, ενώ η ομιλήτρια είχε τρακ, τραύλιζε, κόμπιαζε και έχανε τον ειρμό των σκέψεών της· τα πράγματα χειροτέρευαν όσο περνούσε η ώρα, καθώς το ακροατήριο άρχιζε να κάνει θόρυβο, να χάνει την υπομονή του. Ο Νταν Τζόνσον και αυτοί οι απαίσιοι φίλοι του την έβαλαν στο μάτι. Φέρθηκαν τόσο αισχρά, δημιουργούσαν επίτηδες προβλήματα, ώστε τελικά η γυναίκα κατέληξε να φύγει ταπεινωμένη, κλαίγοντας. Όταν τελείωσε η παρουσίαση και βγήκαμε στο διάδρομο, στάθηκα πίσω από τον Νταν και τον χτύπησα ελαφρώς στον ώμο.

Ο Νταν γύρισε και με κοίταξε, έχοντας ένα υπεροπτικό, αυ-

τάρεσκο ύφος, ήταν φανερό ότι περίμενε κάποιου είδους επί-πληξη για τη συμπεριφορά του.

«Σου πέρασε έστω και για μια στιγμή από το μυαλό», άρχισα να λέω, με απρόσμενα δυνατή φωνή, παρακινημένη από το θυμό μου, «πόσο πολύ πλήγωσες εκείνη τη γυναίκα; Μιλάμε για τη ζωή της, Ντάνιελ, για την καριέρα της, για την επαγγελματική της φήμη. Η αξιοθρήνητη προσπάθειά σου να τραβήξεις την προσοχή των άλλων ισοδυναμεί με ταπείνωση για εκείνη. Πραγματικά σε λυπάμαι, Ντάνιελ, πρέπει να είσαι πολύ θλιβερός και μικρός κατά βάθος για να έχεις την ανάγκη να μειώσεις έναν άνθρωπο με τέτοιο τρόπο, έναν άνθρωπο που ούτε καν γνωρίζεις».

«Ήσουν φανταστική», συνεχίζει η Άλις. «Και, για να είμαι ειλικρινής, πραγματικά δεν το περίμενα. Θέλω να πω, νομίζω πως όλοι μας εκπλαγήκαμε. Κανένas δε μιλάει στον Νταν έτσι». Κουνάει το κεφάλι της. «Κανένas».

Εγώ, πάντως, έτσι του μιλάω, σκέφτομαι από μέσα μου. Τουλάχιστον, ο αληθινός μου εαυτός.

«Ήταν αξιοθαύμαστο αυτό που έκανες. Θαρραλέο».

Κι αυτή η τελευταία λέξη είναι ο καταλύτης: «Θαρραλέο». Θέλω τόσο πολύ να είμαι θαρραλέα. Θέλω τόσο πολύ να εκμηδενιστεί το δειλό ανθρωπάκι που φωλιάζει μέσα μου, να συντριβεί και να καταστραφεί, ώστε δεν έχω πια τη δύναμη να της αντισταθώ.

Σηκώνομαι και περνάω την τσάντα στον ώμο μου. «Εντάξει», λέω αιφνιδιάζοντας τον εαυτό μου. «Εντάξει, θα έρθω».

Η Άλις επιμένει να ετοιμαστούμε μαζί για το πάρτι. Περνάει και με παίρνει με το αυτοκίνητό της, έναν παλιό, ταλαιπωρημένο Σκαραβαίο, λίγη ώρα μετά το μεσημεριανό, την ημέρα του πάρτι, και με πηγαίνει στο σπίτι της. Ζει μόνη, μου εξηγεί καθώς επιταχύνει, αλλάζοντας συνεχώς λωρίδες με πολύ μεγαλύτερη ταχύτητα από ό,τι επιτρέπεται κανονικά σε νέο οδηγό, σε μια γκαρσονιέρα στο κέντρο της πόλης. Την κοιτάζω απορημένη ή, πιο σωστά, κατάπληκτη. Εγώ φανταζόμουν πως ένα κορίτσι σαν την Άλις θα ζούσε σε κάποιο άνετο σπίτι στα προάστια, μαζί με τους αφοσιωμένους γονείς της. Τη φανταζόμουν να την κακομαθαίνουν, να τη φροντίζουν, να της φέρονται στοργικά –ακριβώς όπως ήταν παλιότερα η ζωή μου– και το γεγονός ότι ζει μόνη ξαφνικά την κάνει να φαντάζει πιο ενδιαφέρουσα, πιο σύνθετη από ό,τι την είχα ικανή. Είναι φανερό πως η Άλις κι εγώ έχουμε περισσότερα κοινά στοιχεία από όσα νόμιζα.

Θέλω να της κάνω ένα σωρό ερωτήσεις –πού είναι οι γονείς της; Πώς καταφέρνει να πληρώνει το νοίκι; Φοβάται μόνη της καμιά φορά; Νιώθει μοναξιά;– όμως σωπαίνω. Έχω κι εγώ δικά μου μυστικά και έχω μάθει πως, κάνοντας ερωτήσεις, τελικά κιν-

δυνεύω να βρεθώ εγώ στην καρέκλα της ανάκρισης. Είναι ασφαλέστερο να μη δείχνω περιέργεια για τους άλλους, είναι καλύτερα να μη ρωτάω.

Το διαμέρισμά της βρίσκεται σε μια τετράγωνη, εξωτερικά αδιάφορη πολυκατοικία. Η σκάλα είναι σκοτεινή και αφιλόξενη, όταν όμως φτάνουμε στο διαμέρισμά της, ξέπνοες, έχοντας ανεβεί τροχάδην τέσσερις ορόφους, ανοίγει την πόρτα και βρίσκομαι μπροστά σε ένα δωμάτιο κατακλυσμένο από χρώματα και γεμάτο ζεστασιά.

Οι τοίχοι έχουν μια βαθιά, έντονα πορτοκαλιά απόχρωση και είναι διακοσμημένοι με μεγάλους πίνακες αφηρημένης τέχνης σε ζωηρά χρώματα. Δύο πελώριοι καναπέδες, που δείχνουν αναπαυτικοί, καλύπτονται από ένα μπορντό ύφασμα και πάνω τους φωλιάζουν πολύχρωμα μαξιλαράκια σε έθνικ στιλ. Σβηστά κεριά καλύπτουν κάθε οριζόντια επιφάνεια.

«*Voilà!* Το ταπεινό σπίτι μου». Η Άλις με τραβάει μέσα και παρατηρεί το πρόσωπό μου με προσμονή όση ώρα εγώ κοιτάζω ολόγυρα. «Πώς σου φαίνεται; Μόνη μου το έφτιαξα. Έπρεπε να το έβλεπες όταν μετακόμισα: ήταν τελείως βαρετό, άτονο. Είναι απίστευτο, όμως, το τι μπορεί να κάνεις σε ένα χώρο με λίγο χρώμα. Μια στάλα δημιουργικότητα και λίγο φωτεινό χρώμα είναι πραγματικά τα μόνα που χρειάζονται».

«Είναι τέλειο», αποφαίνομαι. Ταυτόχρονα, είναι αδύνατο να μη ζηλέψω λιγάκι. Η γκαρσονιέρα της Άλις είναι τόσο φευγάτη, τόσο νεανική, σε σχέση με το μοντέρνο, μινιμαλιστικό διαμέρισμα όπου ζω.

«Αλήθεια; Σου αρέσει πραγματικά;»

«Ναι», γελάω. «Πραγματικά».

«Πολύ χαίρομαι. Θέλω να σου αρέσει όσο αρέσει και σε εμένα, γιατί σχεδιάζω να περάσουμε πολύ χρόνο μαζί, οι δυο μας. Και μας φαντάζομαι να περνάμε πολύ χρόνο εδώ, σε αυτό το

δωμάτιο, να συζητάμε ώρες ατελείωτες, να μοιραζόμαστε τα πιο κρυφά μυστικά μας, ενώ έξω θα έχει νυχτώσει».

Έχω ακούσει πως οι γοητευτικές, δυναμικές προσωπικότητες έχουν την ικανότητα να σε κάνουν να αισθάνεσαι λες και είσαι ο μοναδικός άνθρωπος πάνω στον κόσμο και τώρα καταλαβαίνω ακριβώς τι σημαίνει αυτό. Δεν είμαι απόλυτα σίγουρη τι είναι αυτό που κάνει, ή πώς το καταφέρνει –ένα άλλο άτομο θα ακουγόταν υπερβολικά πρόθυμο, ακόμη και δουλικό– όμως όταν η Άλις μου δείχνει το ενδιαφέρον της με τέτοιον τρόπο, αισθάνομαι υπέροχα, νιώθω να με κατακλύζει μια γλυκιά βεβαιότητα ότι με καταλαβαίνει απόλυτα.

Για μια φευγαλέα, παράλογη στιγμή, με φαντάζομαι να της αποκαλύπτω το μυστικό μου. Φαντάζομαι την εικόνα με απόλυτη διαύγεια. Εγώ και η Άλις, μέσα σε αυτό το δωμάτιο· λιγάκι ζαλισμένες και οι δυο μας από το ποτό, να χαχανίζουμε, χαρούμενες και ταυτόχρονα λιγάκι αμήχανες, όπως όταν αισθάνεσαι ότι έχεις αποκτήσει μια νέα φίλη, μια πραγματική φίλη. Ακουμπώ την παλάμη μου πάνω στο γόνατό της ώστε να σταματήσει να κουνιέται και να σωπάσει, για να καταλάβει πως ετοιμάζομαι να πω κάτι σημαντικό, και τότε της λέω το μυστικό μου. Το λέω γρήγορα, χωρίς να κάνω παύση, χωρίς να συναντήσω το βλέμμα της. Κι όταν τελειώνω ό,τι έχω να πω, εκείνη με κοιτάζει με θερμότητα και κατανόηση, ακριβώς όπως το έλπιζα. Με αγκαλιάζει. Όλα είναι εντάξει κι εγώ είμαι πιο ανάλαφρη, έχοντας μοιραστεί το μυστικό μου. Είμαι ελεύθερη.

Όλα αυτά όμως είναι απλώς ένα όνειρο, μια φαντασίωση. Δεν της λέω λέξη.

Είμαι ντυμένη ως συνήθως· φοράω τζιν, μπότες και πουκάμισο, ενώ έχω φέρει μαζί μου μείκ απ για να το βάλω λίγο πριν πάμε

στο πάρτι, όμως η Άλις επιμένει να βάλω φόρεμα. Η γκαρνταρόμπα της ξεχειλίζει από φορέματα, σε ατελείωτη ποικιλία χρωμάτων και σχεδίων, για κάθε περίπτωση. Πρέπει να είναι τουλάχιστον εκατό, και ορισμένα έχουν ακόμα τα ταμπελάκια τους. Αναρωτιέμαι πού βρίσκει τα χρήματα, πώς μπορεί και αγοράζει τόσο πολλά ρούχα και, για άλλη μια φορά, μπαίνω στον πειρασμό να ρωτήσω.

«Έχω ένα μικρό εθισμό με τα ρούχα». Χαμογελάει πλατιά.

«Αλήθεια;» σχολιάζω με περιπαικτική διάθεση. «Ούτε που θα το φανταζόμουν».

Η Άλις στρέφεται προς την ντουλάπα κι αρχίζει να βγάζει από μέσα διάφορα φορέματα. Τα πετάει πάνω στο κρεβάτι.

«Ορίστε. Διάλεξε ένα. Τα περισσότερα από αυτά ούτε καν τα έχω φορέσει». Μου δείχνει ένα μπλε. «Σου αρέσει;»

Το φόρεμα είναι όμορφο, όμως εγώ έχω ήδη εντοπίσει εκείνο που θα ήθελα πραγματικά να φορέσω. Είναι ένα κρουαζέ ελαστικό κόκκινο φόρεμα με λαχούρια. Μου θυμίζει λίγο τα ρούχα της μητέρας μου που φορούσε τη δεκαετία του '70 και νομίζω πως θα ταιριάζει ωραία με τις μακριές μπότες που φοράω.

Η Άλις με παρατηρεί. Γελάει και σηκώνει το κόκκινο φόρεμα. «Μήπως προτιμάς αυτό;»

Γνέφω καταφατικά.

«Είναι υπέροχο, δε συμφωνείς;» Το κολλάει επάνω της και κοιτάζεται στον καθρέφτη. «Κι ακριβό. Είναι επώνυμο. Έχεις καλό γούστο».

«Είναι πανέμορφο. Γιατί δεν το φοράς εσύ; Έχει ακόμη το ταμπελάκι πάνω του, ούτε μία φορά δεν το έχεις βάλει. Μάλλον το φυλάς για κάποια ειδική περίπτωση».

«Μπα. Θα φορέσω κάτι άλλο. Κάτι ιδιαίτερο». Η Άλις το κρατάει μπροστά μου. «Δοκίμασέ το».

Το φόρεμα μου πηγαίνει τέλεια και, όπως είχα υποθέσει, ται-

ριάζει όμορφα με τις μπότες μου. Το κόκκινο κολακεύει τη μελαχρινή επιδερμίδα και τα σκούρα μαλλιά μου και μέσα από τον καθρέφτη χαμογελώ χαρούμενα στην Άλις. Έχω ενθουσιαστεί πλέον, χαίρομαι που συμφώνησα να έρθω.

Η Άλις πηγαίνει στην κουζίνα και φέρνει ένα μπουκάλι από το ψυγείο της. Είναι ροζ σαμπάνια.

«Δαχταριστή», λέει φιλώντας το μπουκάλι. «Η μία και μοναδική μου αγάπη. Και μην ξεχνάμε πως από χθες είμαι πλέον ενήλικη».

Ανοίγει το μπουκάλι, σημαδεύοντας το ταβάνι με το φελλό και, χωρίς να ρωτήσει αν θέλω να πιω, βάζει από ένα ποτήρι και στις δυο μας. Παίρνει το δικό της στο μπάνιο για να κάνει ένα ντους και να ντυθεί, κι όταν φεύγει από το δωμάτιο, σηκώνω το ποτήρι μου και πίνω μια μικρή γουλιά. Δεν έχω πιει αλκοόλ από τη νύχτα που καταστράφηκε η οικογένειά μου. Ούτε σταγόνα. Από την άλλη, έχω να περάσω όμορφα με μια φίλη εξίσου μεγάλο διάστημα, οπότε γέρνω και πάλι το ποτήρι στο στόμα μου και αφήνω τον εαυτό μου να απολαύσει τις φυσαλίδες που χορεύουν πάνω στα χείλη μου, πάνω στη γλώσσα μου. Αφήνω άλλη μια μικρή γουλιά να κυλήσει μέσα στο λαιμό μου και νομίζω πως αμέσως νιώθω την επίδραση, το αλκοόλ που κυλά ορμητικά μέσα στις φλέβες μου, κάνοντας τα χείλη μου να μυρμηγκιάζουν, προκαλώντας μια ελαφριά ζαλάδα. Η σαμπάνια είναι γλυκιά και πίνεται εύκολα, σαν λικέρ, οπότε πρέπει να πιέσω τον εαυτό μου να μην την κατεβάσω μονορούφι.

Γεύομαι κάθε γουλιά, απολαμβάνω το πώς χαλαρώνει το σώμα μου όσο περισσότερο πίνω. Όταν αδειάζει το ποτήρι μου, αισθάνομαι περισσότερο χαρούμενη, ανάλαφρη, ξέγνοιαστη –ένα κανονικό δεκαεπτάχρονο κορίτσι– και αφήνομαι να πέσω πάνω στον πολύχρωμο καναπέ της Άλις, χαχανίζοντας χωρίς λόγο. Κι εκεί συνεχίζω να κάθομαι, χαμογελώντας, απολαμβάνοντας την

ευχάριστη αδράνεια του σώματός μου πάνω στον καναπέ, όταν η Άλις επιστρέφει στο δωμάτιο.

«Ουάου! Άλις. Είσαι...» Σηκώνω τους ώμους μου, ανήμπορη να βρω την κατάλληλη λέξη. «Είσαι πανέμορφη!»

Εκείνη σηκώνει τα χέρια της και φέρνει μια στροφή, στηριζόμενη στα δάχτυλά της. «Σας ευχαριστώ πολύ, δεσποινίς Κάθριν», απαντά.

Η Άλις είναι όμορφη· εκθαμβωτικά όμορφη. Είναι ψηλή, με όμορφο στήθος και μακριά, καλοσχηματισμένα πόδια, ενώ το πρόσωπό της είναι υπόδειγμα τελειότητας: τα μάτια της έχουν ένα βαθύ, μαγευτικά γαλάζιο χρώμα, η επιδερμίδα της είναι χρυσαφένια και φωτεινή.

Κι εγώ δεν είμαι άσχημη, όμως δίπλα στην Άλις νιώθω πως είμαι ολότελα αδιάφορη.

Όση ώρα περιμένουμε το ταξί μας, η Άλις παίρνει τα ποτήρια μας στην κουζίνα και τα ξαναγεμίζει με σαμπάνια. Όπως σηκώνομαι για να πάρω το ποτήρι μου, νιώθω το κεφάλι μου να γυρίζει λιγάκι. Δεν είναι δυσάρεστη αυτή η αίσθηση, το γεγονός ότι αισθάνομαι όμορφα, άνετη και χαλαρή. Κι αυτή η αίσθηση, αυτή η γλυκιά ζάλη της ευτυχίας, αυτή η αίσθηση ότι ο κόσμος είναι ένας αγαθός και φιλικός χώρος ξαφνικά φαντάζει πολύ οικεία και την αμέσως επόμενη στιγμή συνειδητοποιώ πόσο πολύ με τρομάζει. Είναι το παιχνίδι που παίζει με το μυαλό σου το αλκοόλ, καθώς σε πείθει να χαλαρώσεις τις άμυνές σου, να πιστέψεις πως ο κόσμος θα σε φροντίσει, όμως εγώ ξέρω πως αυτή η αίσθηση ασφάλειας είναι μια επικίνδυνη ψευδαίσθηση. Το αλκοόλ σε ενθαρρύνει να πάρεις ρίσκα που κανονικά θα απέφυγες, το αλκοόλ σημαίνει πως θα πάρεις ανόητες αποφάσεις. Κι εγώ, περισσότερο από κάθε άλλον, ξέρω πόσο καταστροφικές μπορούν να είναι οι συνέπειες μίας και μόνο λανθασμένης απόφασης. Το ξέρω γιατί ζω μαζί τους καθημερινά.

Δέχομαι το ποτήρι που μου προσφέρει, αλλά προσποιούμαι ότι πίνω, μετά βίας αφήνω το υγρό να αγγίξει τα χείλη μου, κι όταν φτάνει το ταξί αδειάζω το υπόλοιπο στο νεροχύτη.

Η Άλις έχει νοικιάσει την αίθουσα στο ρετιρέ του ξενοδοχείου *Lion*. Είναι μια τεράστια και επιβλητική αίθουσα, με πελώρια ξύλινα παράθυρα και μαγευτική θέα της πόλης. Στο χώρο υπάρχουν αμέτρητα λευκά μπαλόνια, λευκά τραπεζομάντιλα και μια ορχήστρα. Υπάρχουν σερβιτόροι οι οποίοι σκουπίζουν τα ποτήρια της σαμπάνιας, κάνοντάς τα να αστράφτουν, καθώς και πιατέλες με καναπεδάκια που φαίνονται ακριβά. Κι επειδή βρισκόμαστε σε πάρτι και όχι σε δημόσιο χώρο, κανένας δε ζητά να δει ταυτότητα όταν η Άλις παίρνει από ένα ποτήρι σαμπάνιας για την καθεμιά μας.

«Είναι φανταστικά εδώ». Κοιτάζω την Άλις με περιέργεια. «Η μαμά και ο μπαμπάς σου τα κανόνισαν όλα αυτά;»

«Όχι». Η Άλις ρουθουνίζει αδιάφορα. «Αυτοί δε θα ήξεραν ούτε πώς να κανονίσουν ένα μπάρμπεκιου, πόσο μάλλον κάτι τέτοιο».

«Στο Σίντνεϊ ζουν;» τη ρωτάω.

«Ποιοι;» συνοφρυώνεται.

«Οι γονείς σου».

«Όχι. Δε ζουν εδώ, δόξα τω Θεώ. Στα βόρεια είναι το σπίτι τους».

Αναρωτιέμαι πού βρίσκει τα χρήματα η Άλις για να ζει στο Σίντνεϊ, πώς πληρώνει το νοίκι της. Αρχικά είχα υποθέσει ότι τη βοηθούσαν οι γονείς της, όμως τώρα αυτό φαντάζει απίθανο.

«Τέλος πάντων», συνεχίζω. «Είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σου που οργάνωσες ένα τέτοιο μεγάλο πάρτι για τους φίλους σου. Εγώ δε νομίζω πως θα μπορούσα να είμαι τόσο γενναιόδωρη. Θα προτιμούσα να ξοδέψω τα χρήματα για μένα. Να κάνω το γύρο του κόσμου, ή κάτι τέτοιο».

«Γενναιόδωρη; Λες;» Η Άλις ανασηκώνει τους ώμους της. «Δε θα το έλεγα. Απλώς λατρεύω τα πάρτι. Ειδικά όταν έχουν για επίκεντρό τους εμένα. Δε θα μπορούσα να σκεφτώ κάτι καλύτερο. Αλλά, όπως και να 'χει, δε με ενδιαφέρει να ταξιδέψω στο εξωτερικό».

«Γιατί όχι;»

«Δεν ξέρω κανέναν εκεί, ούτε με ξέρει κανένας. Τι νόημα θα είχε;»

«Α, μάλιστα». Γελάω. Αναρωτιέμαι αν αστειεύεται. «Μπορώ να σκεφτώ μερικά ενδιαφέροντα πράγματα σε ένα τέτοιο ταξίδι. Κολύμπι στη Μεσόγειο, μια επίσκεψη στον Πύργο του Άιφελ, στο Σινικό Τείχος, στο Άγαλμα της Ελευθερίας... κι επιπλέον, κανείς δε σε ξέρει. Φαντάσου πόσο ανάλαφρη θα αισθανόσουν». Παρατηρώ ότι η Άλις με κοιτάζει επιφυλακτικά. «Σοβαρά, δε θα σε ενδιέφερε κάτι τέτοιο;»

«Μπα. Μου αρέσει εδώ. Μου αρέσουν οι φίλοι μου. Γιατί να θελήσω να φύγω;»

«Επειδή...» Ετοιμάζομαι να της μιλήσω για την έντονη περιέργεια που αισθάνομαι να δω τον υπόλοιπο κόσμο, τη γοητεία που μου ασκούν οι ξένες γλώσσες και οι διαφορετικοί τρόποι ζωής, οι διάφοροι πολιτισμοί, όμως μας διακόπτει η άφιξη των πρώτων καλεσμένων της.

«Άλις, Άλις!» αναφωνούν και ξαφνικά βρίσκεται περικυκλωμένη από ανθρώπους, ορισμένους από τους οποίους αναγνωρίζω από το σχολείο, αλλά και μεγαλύτερα άτομα που πρώτη φορά βλέπω. Μερικοί είναι ντυμένοι πολύ επίσημα, με μακριές τουαλέτες, κοστούμια και γραβάτες, άλλοι είναι ντυμένοι πιο απλά, με τζιν και μπλουζάκια, όμως όλοι τους έχουν ένα κοινό σημείο: αποζητούν ένα κομμάτι της Άλις, μια στιγμή από το χρόνο της. Θέλουν να γίνουν το επίκεντρο της προσοχής της, να την κάνουν να γελάσει. Όλοι τους ανεξαιρέτως θέλουν να τους συμπαθήσει.

Οπότε, η Άλις μοιράζει το χρόνο της, κάνει όλους τους καλεσμένους της να νιώσουν καλοδεχούμενοι, να αισθανθούν άνετα, όμως για κάποιο λόγο εγώ είμαι εκείνη με την οποία επιλέγει να περάσει το μεγαλύτερο μέρος της βραδιάς. Έχει διαρκώς το μπράτσο της περασμένο γύρω από το δικό μου, με παίρνει μαζί της καθώς μετακινείται από τη μία παρέα στην επόμενη, με βάζει να συμμετέχω σε κάθε συζήτηση. Χορεύουμε μαζί και σχολιάζουμε τους διάφορους καλεσμένους, τα ρούχα που φορούν, τα άτομα με τα οποία φλερτάρουν, το ποιος δείχνει να έλκεται από ποιον. Περνάω καταπληκτικά. Χρόνια είχα να διασκεδάσω τόσο πολύ. Και όση ώρα βρίσκομαι εκεί, δε σκέφτομαι ούτε μία φορά την αδελφή μου, ούτε τους καταρακωμένους γονείς μου. Χορεύω, γελάω και φλερτάρω. Ξεχνάω φευγαλέα εκείνη τη νύχτα που συνειδητοποίησα την τρομερή αλήθεια γύρω από τον εαυτό μου. Ξεχνάω εντελώς εκείνη τη νύχτα, όταν ανακάλυψα την κατάπτυστη, σιχαμερή, δειλή ύπαρξη που φώλιαζε στα βάθη της ψυχής μου.

Μετά το πάρτι της Άλις, στο σχολείο με αντιμετωπίζουν με φανερά μεγαλύτερη φιλικότητα. Στους διαδρόμους μου χαμογελούν και μου γνέφουν μαθητές που ούτε καν ξέρω οπτικά. Μάλιστα μερικοί με χαιρετούν, πράγμα που με εκπλήσσει, αφού δεν περίμενα να ξέρουν το όνομά μου. Η Άλις, από τη μεριά της, με βρίσκει την ώρα του μεσημεριανού, κάθεται δίπλα μου και με κάνει να γελάω με τα περιστατικά που μου διηγείται, κουτσομπολιά για άλλους μαθητές που μου είναι σχεδόν άγνωστοι. Έχει πλάκα και η παρέα της είναι κάτι περισσότερο από καλοδεχούμενη· χαίρομαι που δεν είμαι μόνη μου πια.

Δεν κάθομαι να αναρωτηθώ γιατί ένα τέτοιο κορίτσι θα ήθελε να με κάνει παρέα. Άλλωστε, παλιά ήμουν κι εγώ δημοφιλής και είμαι μαθημένη να είμαι συμπαθής. Η Άλις λέει ότι θέλει να είναι φίλη μου, δείχνει να απολαμβάνει τη συντροφιά μου, ακούει με προσοχή ό,τι έχω να πω. Οπότε αισθάνομαι ευγνώμων, κολακευμένη και χαρούμενη. Και, για πρώτη φορά από τότε που πέθανε η Ρέιτσελ, νιώθω κάτι που θυμίζει ευτυχία.

Την Πέμπτη μετά το πάρτι της τηλεφώνω στην Άλις και την προσκαλώ στο σπίτι μου το βράδυ του Σαββάτου. Ζω μαζί με τη

θεία Βίβιεν, την αδελφή του πατέρα μου. Μου αρέσει να ζω με τη Βίβιεν, είναι ζεστός και πρόσχαρος άνθρωπος, ενώ ταυτόχρονα αισθάνομαι ευγνωμοσύνη που δε βρίσκομαι πλέον στη Μελβούρνη, που μπορώ να τελειώσω το λύκειο σε ένα μέρος όπου κανείς δεν έχει ακουστά τη Ρέιτσελ ή τις αδελφές Μπόιντελ. Περνάω πολύ χρόνο μόνη μου επειδή η Βίβιεν ταξιδεύει για επαγγελματικούς λόγους, και όταν είναι ελεύθερη το Σαββατοκύριακο, πηγαίνει εκδρομές με φίλους της. Διαρκώς με ενθαρρύνει να προσκαλώ φίλους μου στο διαμέρισμα και είναι φανερό ότι παραξενεύεται που ποτέ δε βγαίνω έξω, όμως έχω συνηθίσει τη μοναξιά μου και μου αρέσει που μπορώ να επιλέγω ακριβώς τι θέλω να φάω, τι να δω στην τηλεόραση, τι μουσική να ακούσω.

«Θα μαγειρέψω», της εξηγώ.

«Τέλεια», λέει η Άλις. «Ελπίζω να είσαι καλή μαγείρισσα».

«Είμαι. Είναι ένα από τα πολλά, κρυφά ταλέντα μου».

«Κρυφά, ε;» Η Άλις παραμένει σιωπηλή για λίγο. «Έχεις πολλά μυστικά, έτσι δεν είναι;»

Γελάω, λες και είναι παράλογο ακόμη και να σκεφτεί κάτι τέτοιο.

Περνάω το Σάββατο στην αγορά, ψωνίζοντας τα υλικά. Προτού πεθάνει η Ρέιτσελ, ασχολιόμουν πολύ με τη μαγειρική, τότε που ήμασταν ακόμη οικογένεια, οπότε ξέρω τι κάνω και τι χρειάζομαι. Αγοράζω όλα τα απαραίτητα –μπουτάκια κοτόπουλου, κάρδαμο, γιαούρτι, κύμινο, κόλιανδρο σε σκόνη, ρύζι μπασμάτι– για να μαγειρέψω ένα από τα αγαπημένα μου ινδικά πιάτα. Έτσι, μπορώ να έχω το φαγητό έτοιμο από νωρίς, προτού έρθει η Άλις, και όταν φτάσει στο σπίτι, μπορώ να το αφήσω να σιγοβράζει και να γίνει ακόμη πιο λαχταριστό ενώ θα μιλάμε.

Έχω συνηθίσει τόσο πολύ να φυλάγομαι και να κρατάω τα πάντα μυστικά, έχω γίνει τόσο απρόθυμη να αφήσω οποιονδήποτε να με πλησιάσει, ώστε αιφνιδιάζομαι όταν συνειδητοποιώ πόσο πολύ ανυπομονώ να κάνω παρέα με την Άλις. Δεν ξέρω

πότε ή πώς άρχισε να μου ασκεί τόση έλξη η ιδέα της φιλίας, όμως εντελώς ξαφνικά η προοπτική να διασκεδάσω και να γνωρίσω ένα καινούργιο άτομο φαντάζει πραγματικά ακαταμάχητη. Και παρότι συνεχίζω να φοβάμαι να αποκαλύψω πολλά στοιχεία για τη ζωή μου, ενώ συνεχίζω να έχω την αίσθηση πως η φιλία μπορεί να περιέχει ρίσκο, δεν μπορώ να κατασιγάσω αυτή την αίσθηση της ζωηρής προσμονής.

Γυρίζω στο σπίτι, ετοιμάζω το φαγητό, ύστερα κάνω ντους και ντύνομαι. Έχω μία ώρα στη διάθεσή μου προτού έρθει η Άλις, οπότε τηλεφωνώ στους γονείς μου. Η μαμά, ο μπαμπάς κι εγώ μετακομίσαμε από τη Μεμβούρνη πριν από ένα χρόνο. Ήταν πάρα πολλοί οι άνθρωποι που μας γνώριζαν εκεί, πάρα πολλοί οι άνθρωποι που ήξεραν τι είχε συμβεί στη Ρέιτσελ. Ήταν αδύνατο να αντέξουμε τα βλέμματα οίκτου, τις λοξές ματιές και τους επίμονους ψιθύρους όπου κι αν πηγαίναμε. Εγώ πήγα να ζήσω με τη Βίβιεν, ώστε να τελειώσω το λύκειο στο Ντράμοντ, ένα από τα μεγαλύτερα σχολεία στη Νέα Νότια Ουαλία, ένα μέρος τόσο μεγάλο ώστε μπορούσα να κρατήσω τις αποστάσεις, να παραμείνω ανώνυμη. Οι γονείς μου αγόρασαν ένα σπίτι στο Νιούκασλ, κοντά στην παραλία, σε απόσταση περίπου δύο ωρών από την πόλη. Εκείνοι ήθελαν φυσικά να τους ακολουθήσω και έλεγαν πως ήμουν πολύ μικρή για να φύγω από το σπίτι. Εγώ όμως είχα αρχίσει να βρίσκω τη θλίψη τους ανυπόφορη, την ίδια την παρουσία τους αποπνικτική, κι έτσι τους έπεισα πως το Ντράμοντ ήταν το τέλειο σχολείο, πως η ίδια η ευτυχία μου εξαρτιόταν από αυτή την αλλαγή, κι έτσι τελικά υποχώρησαν.

«Οικεία Μπόιντελ», απαντά στο τηλέφωνο η μητέρα μου. Εγώ άλλαξα το επώνυμό μου όταν μετακόμισα και πλέον χρησιμοποιώ το όνομα της γιαγιάς μου, το «Πάτερσον». Αποδείχτηκε απρόσμενα εύκολο να απαλλαγώ από το παλιό μου όνομα, τόσο εύκολο, τουλάχιστον στα χαρτιά, να αποκτήσω μια νέα

ταυτότητα. Μου λείπει το παλιό μου όνομα. Αυτό το όνομα όμως συνοδεύει τον παλιό μου εαυτό, τον ευτυχισμένο, ξένοιαστο, κοινωνικό εαυτό μου. Το «Κάθριν» ταιριάζει περισσότερο στη νέα, πιο κλειστή εκδοχή μου. Η Κέιτι Μπόιντελ δεν υπάρχει πια. Η Ρέιτσελ και η Κέιτι Μπόιντελ, οι περίφημες αδελφές Μπόιντελ, έχουν χαθεί οριστικά.

«Μαμά».

«Καρδιά μου. Ό,τι ετοιμαζόμουν να σου τηλεφωνήσω. Ο μπαμπάς κι εγώ συζητούσαμε για το αυτοκίνητό σου».

«Α, ναι;»

«Ναι. Σε παρακαλώ, μη φέρεις αντιρρήσεις, καλή μου. Αποφασίσαμε ότι χρειάζεσαι ένα καινούργιο. Στην εποχή μας τα φτιάχνουν πλέον πολύ πιο ασφαλή, με πολλούς αερόσακους, περισσότερα τεστ αντοχής και ένα σωρό άλλα εξαρτήματα. Χρήματα έχουμε αυτό τον καιρό και μας φαίνεται παράλογο να σε αφήνουμε να κυκλοφορείς με εκείνο το σαράβαλο».

«Μα είναι μόλις οκτώ ετών αυτοκίνητο, μαμά». Οδηγώ το παλιό της Βολβο, το οποίο είναι ένα πολύ καινούργιο και συντηρητικό αυτοκίνητο για ένα κορίτσι της ηλικίας μου.

Εκείνη συνεχίζει, σαν να μην άκουσε λέξη από ό,τι είπα. «Ξέρεις, σκεφτόμαστε να σου πάρουμε ένα Peugeot. Είναι ένα πολύ ωραίο κουπέ, και το κυριότερο, έχει αποσπάσει πολύ καλές κριτικές σε όλες τα τεστ ασφαλείας. Θα είναι ιδανικό για σένα στην πόλη».

Είναι ανώφελο να φέρω αντιρρήσεις, δε θέλω να την ταραξω, ούτε να δημιουργήσω θέμα. Μετά το θάνατο της Ρέιτσελ οι γονείς μου έχουν αποκτήσει πραγματική εμμονή με την ασφάλειά μου και κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους ώστε να βεβαιωθούν ότι θα είμαι εντάξει, κι εγώ δεν έχω άλλη επιλογή από το να δεχτώ τα δώρα τους, να απορροφήσω την ανησυχία τους.

«Ακούγεται τέλειο, μαμά», λέω. «Ευχαριστώ».

«Πώς πάει το σχολείο; Βελτιώθηκαν καθόλου οι βαθμοί σου;»

«Ναι», απαντώ, κι ας είναι ψέμα. «Τα πηγαίνω πολύ καλύτερα».

«Πήρα κάποιες πληροφορίες σχετικά με την ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου του Νιούκασλ. Είναι πραγματικά προοδευτική σχολή, και η φήμη της εξίσου μεγάλη με εκείνη του Σίντνεϊ. Μάλιστα, από ό,τι μαθαίνω, είναι η καλύτερη επιλογή που μπορεί να κάνει όποιος ενδιαφέρεται να σπουδάσει ιατρική σήμερα. Διδάσκουν εξαιρετικοί επιστήμονες σε αυτό το πανεπιστήμιο. Είναι κάτι που θα ήθελα να το σκεφτείς, αγάπη μου. Για χάρη μου. Έτσι θα μπορούσες να ζήσεις μαζί μας, και ξέρεις πόσο θα χαίρόταν ο μπαμπάς αν το αποφάσιζες, αλλά κι εσύ θα μπορούσες να αφοσιωθείς πραγματικά στις σπουδές σου, χωρίς να ανησυχείς για το νοίκι, τους λογαριασμούς ή το φαγητό. Θα σε φροντίζαμε εμείς, θα σε διευκολύναμε».

«Δεν ξέρω, μαμά, δεν ξέρω. Αυτό τον καιρό μου αρέσει πολύ η φιλολογία, αλλά και η Ιστορία, το διάβασμα... Η ιατρική δεν είναι... τέλος πάντων, σκεφτόμουν πως ίσως επέλεγα κάποια θεωρητική κατεύθυνση. Άλλωστε, μαμά, μου αρέσει πραγματικά η ζωή στο Σίντνεϊ».

«Ω, ναι, φυσικά. Το διαμέρισμα της Βίβιεν είναι ιδανικό, και είμαι σίγουρη πως και η ίδια χαίρεται που σε έχει μαζί της. Και, βέβαια, ένα πτυχίο θεωρητικών σπουδών αποτελεί μια θαυμάσια αρχή για τις σπουδές σου. Αλλά δεν μπορεί να είναι παρά μόνο αυτό, καλή μου· μια αφετηρία. Θα πρέπει να ξαναβρείς το δρόμο σου κάποια στιγμή, όταν θα αισθάνεσαι έτοιμη».

Να ξαναβρείς το δρόμο σου. Όταν θα αισθάνεσαι έτοιμη. Αυτός είναι ο αμεσότερος τρόπος με τον οποίο μπορεί να αναφερθεί η μαμά σε αυτό που συνέβη στη Ρέιτσελ, να αποδεχτεί την απώλειά μας, να αναφερθεί στη ζωή που είχαμε πριν από το θάνατό της. Πήγαίνα στην πρώτη λυκείου και οι επιδόσεις μου ήταν πολύ καλές, ήμουν πρώτη στην τάξη. Έλπιζα πως δύο χρό-

νια αργότερα θα τα κατάφερνα εξίσου καλά ώστε να μπορέσω τελικά να σπουδάσω ιατρική στο πανεπιστήμιο. Ο στόχος μου ήταν η γυναικολογία· τα είχα σχεδιάσει όλα. Όταν όμως πέθανε η Ρέιτσελ, τα σχέδιά μου ναυάγησαν. Κάθε κατεύθυνση που υπήρχε εξαφανίστηκε από γύρω μου, τα πάντα ξεριζώθηκαν, εκμηδενίστηκαν.

Κι εγώ ανακάλυψα, στη διάρκεια εκείνης της φρικτής περιόδου, ότι η επιστήμη και τα μαθηματικά, όλα εκείνα τα πρακτικά και συγκεκριμένα πράγματα που παλιά αγαπούσα τόσο πολύ, ήταν ολότελα άχρηστα στην προσπάθεια να συμφιλιωθώ με την οδύνη, να αντιμετωπίσω τις ενοχές.

Και τώρα αμφιβάλλω για το κατά πόσο θα αισθανθώ κάποτε έτοιμη ώστε να ξαναβρώ το δρόμο μου. Βρίσκομαι σε άλλη πορεία πλέον, αποκτώντας σταδιακά, σιγά σιγά, νέα δυναμική και δε νομίζω ότι μπορώ, ή θέλω, να επιχειρήσω την όποια επιστροφή.

«Θα το σκεφτώ».

«Ωραία. Στο μεταξύ, θα σου στείλω μερικά από αυτά τα φυλλάδια με το ταχυδρομείο». Γελάει, όμως διακρίνω έναν κόμπο στο λαιμό της, σημάδι πως αυτή η συζήτηση την έκανε να θέλει να κλάψει. «Έχω μαζέψει κάμποσα από δαύτα».

Αγγίζω το ακουστικό του τηλεφώνου, σαν να προσπαθώ με τον τρόπο αυτό να την παρηγορήσω κάπως. Αλλά δεν υπάρχει καμία παρηγοριά να της προσφέρω. Ο πόνος είναι μόνιμος σύντροφος της ζωής της, απλώς η έντασή του μεταβάλλεται.

«Είμαι σίγουρη», σχολιάζω όσο πιο ζεστά μπορώ.

«Α». Η φωνή της ακούγεται και πάλι καθαρή, επαγγελματική, σαν να έχει ανακτήσει πλήρως τον έλεγχο των συναισθημάτων της. «Σε έχω πάρει μονότερμα τόση ώρα. Σίγουρα θα θέλεις να μιλήσεις στον μπαμπά, έτσι δεν είναι; Δεν είναι εδώ, καρδιά μου, όμως θα του πω να σου τηλεφωνήσει εκείνος, αργότερα».

«Δεν πειράζει. Άλλωστε, έχω καλέσει μια φίλη για φαγητό. Μπορεί να τον πάρω εγώ αύριο».

«Α, χαίρομαι που κανόνισες να έχεις παρέα». Ακούω ξανά τον ίδιο κόμπο στη φωνή της και αμέσως μετά ένα κοφτό βήξιμο για να ανακτήσει τον έλεγχο. «Να περάσεις όμορφα. Θα πω στον μπαμπά να σου τηλεφωνήσει εκείνος αύριο. Μην πάρεις εσύ. Είναι σειρά μας να πληρώσουμε».

Όταν κατεβάζω το ακουστικό, αισθάνομαι άδεια, όλος ο ενθουσιασμός μου για τη βραδιά που ετοιμάσα έχει εξανεμιστεί. Μετανιώνω για το τηλεφώνημα. Δε με έκανε να αισθανθώ χαρούμενη, και είμαι σίγουρη ότι επέτεινε τη θλίψη της μαμάς. Πάντα έτσι γίνεται όταν μιλάω στη μαμά τώρα πια. Εκείνη μονοπωλεί το διάλογο, μονίμως κάνει σχέδια, μονίμως ξεχειλίζει από ιδέες και πρακτικές συμβουλές. Είναι λες και δεν αντέχει να σιωπάσει ή να αφήσει τον εαυτό της να ησυχάσει μια στιγμή. Με τον τρόπο αυτό δεν έχει το περιθώριο να αναπολήσει, δεν έχει χρόνο να σκεφτεί ό,τι έχει χάσει. Ταυτόχρονα με εμποδίζει να πω έστω και δυο λέξεις, να αναφερθώ σε κάτι που η ίδια θα προτιμούσε να αποφύγει, να μνημονεύσω τη Ρέιτσελ.

Ο σύγχρονος τρόπος για να πενθείς, ο υποτίθεται σωστός τρόπος, είναι να μιλάς γι' αυτό, να αφήνεις τον εαυτό σου να κλαίει, να ουρλιάζει, να χτυπιέται. Η ψυχολόγος μου είπε ότι πρέπει να μιλάμε. Κι εγώ προσπάθησα στη διάρκεια εκείνης της ατελείωτης, πραγματικά ατελείωτης, χρονιάς αφότου σκοτώθηκε η Ρέιτσελ να μιλήσω για ό,τι συνέβη, να εκφράσω τη θλίψη μου, να περιγράψω την απώλειά μας, τη δική μου απόγνωση. Ο μπαμπάς όμως αρνούσαν να ακούσει και η μαμά μου μονίμως με διέκοπτε, άλλαζε θέμα συζήτησης και αν εγώ επέμενα, άρχιζε να κλαίει και έφευγε από το δωμάτιο.

Εγκατέλειψα την προσπάθεια. Αισθανόμουν πως τη βασάνιζα και αηδίασα με τον εαυτό μου, με την ανάγκη μου να το συ-

ζητήσω. Μέσα από τη συζήτηση αναζητούσα τη συγχώρεση, τη διαβεβαίωση πως η μαμά και ο μπαμπάς δεν κατηγορούσαν εμένα για ό,τι είχε συμβεί. Σύντομα όμως συνειδητοποίησα πως αναζητούσα κάτι που ήταν ανέφικτο. Φυσικά και κατηγορούσαν εμένα, με κατηγορούσαν για τη δειλία μου, για το γεγονός ότι ξέφυγα, ότι έζησα. Και αν έπρεπε οπωσδήποτε να πεθάνει η μία κόρη τους, αυτή θα έπρεπε να ήμουν εγώ.

Άλλωστε, έχω πάψει να πιστεύω ότι υπάρχει κάποιος σωστός τρόπος να αντιμετωπίσεις την οδύνη. Το μόνο που υπάρχει είναι ένας φρικτός πόνος που επωμίζεσαι, ένα διαρκές και απαίσιο φορτίο, και μιλώντας γι' αυτό δε σε απαλλάσσει από το βάρος, ούτε σε ανακουφίζει. Η Ρέιτσελ πέθανε με τον πλέον φρικτό τρόπο που θα μπορούσε να φανταστεί κάποιος. Τα λόγια είναι άχρηστα μπροστά σε μια τέτοια σκληρή πραγματικότητα. Η Ρέιτσελ είναι νεκρή. Χάθηκε για πάντα και ποτέ πια δεν πρόκειται να ξαναδούμε το πανέμορφο πρόσωπό της, ποτέ πια δε θα ακούσουμε τη μουσική της. Είναι νεκρή.

Αδυνατώ να συλλάβω το λόγο για τον οποίο πρέπει να υποφέρουμε εγκλωβισμένοι σε αυτή την πραγματικότητα, να την περιγράψουμε ξανά και ξανά, να τη σκαλίζουμε και να την ανασύρουμε από τη μνήμη μας ώσπου να ματώσουν τα μάτια μας, μέχρι να συντριβεί η καρδιά μας από τη φρίκη και την ασύλληπτη θλίψη αυτής της υπόθεσης. Είναι τελείως ανώφελο κάτι τέτοιο. Τα πάντα είναι ανώφελα. Αν η μαμά έχει την ανάγκη να φερθεί με στωικότητα, να προσποιηθεί πως είναι εντάξει, να κρύψει την απόγνωσή της πίσω από ένα διάφανο πέπλο πρακτικών και λογικών συμβουλών, εγώ δεν έχω καμία αντίρρηση. Είναι κι αυτός, φαντάζομαι, ένας τρόπος να προχωρήσει στη μαραζωμένη ζωή της.

Πιέζω με την άκρη του δείκτη μου τη μικρή, κυκλική ουλή πάνω από το γονατό μου. Είναι το μοναδικό ορατό σημάδι που

έχω από τη νύχτα που σκοτώθηκε η Ρέιτσελ, το μοναδικό σωματικό τραύμα που κληρονόμησα. Εκείνη τη μοιραία μέρα στη Μελβούρνη πέθανε το λάθος κορίτσι. Και παρότι δεν μπορώ πραγματικά να ευχηθώ να είχα πεθάνει εγώ αντί για τη Ρέιτσελ –δεν είμαι ούτε κατά διάνοια τόσο γενναία ώστε να γίνω μάρτυρας– έχω απόλυτη συναίσθηση του ότι πέθανε η καλύτερη από τις δύο αδελφές.

Η Ρέιτσελ ανέβηκε στη σκηνή και αμέσως το ακροατήριο σώπασε. Ήταν πανέμορφη, ψηλή και εντυπωσιακή· το βελούδινο κόκκινο φόρεμά της –για το οποίο ήξερα πως η μαμά και ο μπαμπάς είχαν πληρώσει μια μικρή περιουσία– τόνιζε το ύψος και την κορμοστασιά της. Ήταν μόλις δεκατεσσάρων χρόνων, όμως πάνω σε εκείνη τη σκηνή θα μπορούσε να την περάσει κάποιος για εικοσάχρονη.

Η μαμά έσφιξε την παλάμη μου ενθουσιασμένη και εγώ γύρισα στο πλάι και της χαμογέλασα. Εκείνη δε με πρόσεξε, είχε το βλέμμα της καρφωμένο στη Ρέιτσελ, πάνω στη σκηνή, τα χείλη της ήταν σουφρωμένα, έχοντας πάρει εκείνη την αστεία έκφραση που τη συνόδευε κάθε φορά που προσπαθούσε να μη χαμογελάσει πλατιά, τα μάτια της ήταν υγρά από δάκρυα χαράς και αφοσίωσης. Δίπλα της, από την άλλη πλευρά, ο μπαμπάς γύρισε για να κοιτάξει τη μαμά, όμως έπεσε πάνω στο δικό μου βλέμμα· χαμογελάσαμε, διασκεδάζοντας με την έκφραση της μαμάς, φουσκωμένοι και οι δυο μας από οικογενειακή περηφάνια.

Η Ρέιτσελ κάθισε στο πιάνο, με το μακρύ φόρεμά της τυλιγμένο κομψά γύρω από τα πόδια της, και άρχισε να παίζει. Άνοι-

ξε το ρεσιτάλ με μια σονάτα του Μότσαρτ, μια ευχάριστη, ντελικάτη σύνθεση, με μια μελωδία που μου ήταν τόσο οικεία ώστε μπορούσα να προβλέψω την κάθε νότα της, το κάθε φορτίσιμο και το κάθε κρεσέντο. Κι εγώ την παρατηρούσα, μαγεμένη όπως πάντα από τη μουσική που δημιουργούσε, αλλά ταυτόχρονα και από τη μεταμόρφωση που συντελούνταν κάθε φορά που βρισκόταν μπροστά σε ακροατήριο. Πάνω στη σκηνή, η ντροπαλότητα και η αμηχανία της Ρέιτσελ εξαφανιζόταν. Πάνω στη σκηνή ήταν μαγευτική και επιβλητική, τόσο βαθιά αφοσιωμένη στο πιάνο και στη μουσική ώστε έπαυε να την απασχολεί ο εαυτός της. Όταν έπαιζε πιάνο, ήταν αδύνατο να φανταστείς πως θα μπορούσε να είναι ντροπαλή και ανασφαλής, να συνειδητοποιήσεις ότι ήταν ακόμη παιδί.

Σε ολόκληρη τη διάρκεια του ρεσιτάλ, το οποίο ήταν παραπάνω από μία ώρα, η μαμά δεν έπαψε ούτε στιγμή να κοιτάζει τη Ρέιτσελ. Κάθε φορά που την άκουγε να παίζει, έδειχνε να ταξιιδεύει αλλού, να χάνει την αίσθηση του χρόνου και του χώρου και της όποιας παρέας είχε, έδειχνε να περνά σε μια σχεδόν ονειρική σφαίρα.

Έπαιζα κι εγώ πιάνο. Από τεχνική άποψη ήμουν αρκετά καλή, έχοντας περάσει τις εξετάσεις για το έβδομο επίπεδο ένα χρόνο νωρίτερα, και συχνά κέρδιζα σε σχολικούς διαγωνισμούς και τοπικές καλλιτεχνικές εκδηλώσεις. Ωστόσο η Ρέιτσελ ήταν εκείνη που είχε το αληθινό ταλέντο, και μάλιστα της είχαν προσφερθεί τρεις διαφορετικές διεθνείς υποτροφίες. Το αν έπρεπε να αποδεχτεί μια θέση στο Βερολίνο, το Λονδίνο ή στη Βοστώνη, προκειμένου να κυνηγήσει το όνειρό της να γίνει σολίστ σε κονσέρτα, αποτελούσε το βασικό θέμα συζήτησης στο σπίτι μας εβδομάδες ολόκληρες. Για μένα το πιάνο ήταν απλώς ένα ευχάριστο χόμπι και δεν είχα καμία διάθεση να εξασκώμαι όλη τη μέρα, κάθε μέρα. Για τη Ρέιτσελ όμως το πιάνο ήταν η μεγάλη της

αγάπη, το πάθος της, και εξασκούσαν πάνω σε αυτό ακούραστα.

Η Ρέιτσελ ήταν δεκαοκτώ μήνες μικρότερή μου, και παρά τα όσα λέει ο κόσμος, δηλαδή πως το μεγαλύτερο παιδί στην οικογένεια είναι αυτό που διακρίνεται, στη δική μας οικογένεια ίσχυε το αντίθετο. Και οι δυο μας προσπαθούσαμε σκληρά, με ό,τι κι αν καταπιανόμαστε, όμως η Ρέιτσελ είχε μια αποφασιστικότητα που έλειπε από εμένα. Εμένα με ένοιαζαν τα αγόρια, τα πάρτι, να κάνω παρέα με τις φίλες μου, και όλο αυτό ήταν ένα κομμάτι της ζωής μου που δεν ήμουν διατεθειμένη να το θυσιάσω για χάρη είτε κάποιας ακαδημαϊκής είτε κάποιας καλλιτεχνικής διάκρισης.

Η μαμά και ο μπαμπάς μιλούσαν ασταμάτητα για το μέλλον της Ρέιτσελ ως σολίστ πιάνου· μιλούσαν σε εμένα, στους φίλους τους και στη Ρέιτσελ. Ήταν απόλυτα αφοσιωμένοι στην καριέρα της. Το ξέρω πως οι γύρω μας μερικές φορές σοκάρονταν από τη συμπεριφορά των γονιών μας, θεωρώντας πως έδειχναν υπέρμετρη προτίμηση στη Ρέιτσελ, βλέποντάς τους να εκθειάζουν τη Ρέιτσελ και να δείχνουν λιγότερο ενδιαφέρον για μένα. Είμαι βέβαιη πως οι άνθρωποι αυτοί έφταναν ακόμη και στο σημείο να με λυπούνται, παρασυρμένοι από τη λανθασμένη εντύπωση πως εγώ αισθανόμουν παραμελημένη. Εγώ όμως δεν ένιωθα έτσι και ποτέ μου δε ζήλεψα. Η Ρέιτσελ κι εγώ από μικρές θέλαμε διαφορετικά πράγματα, και προσωπικά δεν είχα απολύτως κανένα πρόβλημα να κατέχει η Ρέιτσελ τη θέση της εξαιρετικής αδελφής. Ήξερα πόσο σκληρά προσπαθούσε ώστε να αναδειχτεί σε παιδί-θαύμα και όλη αυτή η κατάσταση δε με συγκινούσε ούτε στο ελάχιστο. Εμένα μου άρεσαν οι φίλοι μου και η κοινωνική μου ζωή τόσο πολύ, που δε θα μπορούσα να κάνω το ίδιο. Η Ρέιτσελ μπορεί να ήταν ιδιοφυΐα, όμως εγώ περνούσα πολύ πιο όμορφα και, άσχετα με την εντύπωση που μπορεί να αποκόμιζε ένας τρίτος, εγώ ανέκαθεν θεωρούσα πως ήμουν η τυχερή της υπόθεσης.

Η Ρέιτσελ ήταν διαφορετική. Φαινόταν να μην έχει ανάγκη από φίλους, όπως έχουν οι περισσότεροι άνθρωποι. Αυτό δε σημαίνει ότι ήταν ψυχρή, ή ότι δεν αγαπούσε τους ανθρώπους, γιατί ούτε ψυχρή ήταν ούτε μισάνθρωπος. Αγαπούσε με πάθος και ανιδιοτέλεια, και ήταν ακλόνητα πιστή σε εκείνους που νοιαζόταν. Αλλά ήταν ντροπαλή· οι κοινωνικές εκδηλώσεις την έκαναν να αισθάνεται αμήχανα και άβολα, ενώ της ήταν αδύνατο να συζητάει περί ανέμων και υδάτων. Μπορούσε να είναι τόσο σιωπηλή και συγκρατημένη ώστε στα μάτια εκείνων που δεν τη γνώριζαν καλά ίσως φάνταζε απόμακρη ή αδιάφορη. Όταν κατάφερνες όμως να της πιάσεις την κουβέντα, σε εξέπληττε με την παρατηρητικότητα της γύρω από όσα συνέβαιναν. Διέθετε μια σοφία που ξεπερνούσε την ηλικία της και σχεδόν όλοι όσοι έκαναν τον κόπο να τη γνωρίσουν κατέληγαν να τη θαυμάζουν. Ήταν ο μοναδικός άνθρωπος που γνώρισα στη ζωή μου ο οποίος ήταν εντελώς απαλλαγμένος από κάθε ζήλια, απληστία ή μοχθηρία· ο μοναδικός άνθρωπος που θα μπορούσα να συγκρίνω με έναν άγγελο.

Κι έτσι, άσχετα με το τι έγραψαν οι εφημερίδες όταν σκοτώθηκε, άσχετα με όλες εκείνες τις οδυνηρές εικασίες και τις λανθασμένες υποθέσεις σχετικά με τη σχέση μας, εγώ ούτε στιγμή δεν ξέχασα το πώς πραγματικά αισθανόμουν. Λάτρευα τη Ρέιτσελ, τόσο όταν ήταν ζωντανή όσο και μετά το θάνατό της. Ήμουν, και πάντοτε θα είμαι, η μεγαλύτερη θαυμάστριά της.

**Χάρκες κατά Βάθος; Χάρκες
που την ξεφορτώθηκαν; Την τέλεια αδελφή σου;
Μέσα σου χάρκες όταν τη σκότωσαν;**

Ύστερα από μια τραγωδία που συγκλόνισε την οικογένειά της, η Κάθριν αλλάζει πόλη και σχολείο, ελπίζοντας να κάνει μια καινούργια αρχή μέσα στην ανωνυμία. Όταν όμως συναντά την Άλις, αναγκάζεται να απαρνηθεί τη μοναξιά της, αφού γοητεύεται από τον ενθουσιασμό και τη χαρούμενη προσωπικότητα της κοπέλας. Έτσι γίνονται φίλες. Το κέφι της Άλις είναι μεταδοτικό και βοηθά την Κάθριν να ξεχάσει το παρελθόν της και να απολαύσει και πάλι τη ζωή.

Καθώς, όμως, περνάει ο καιρός, η Κάθριν συνειδητοποιεί πως η Άλις κρύβει σκοτεινά μυστικά, πως είναι εγωίστρια και συχνά βίαιη. Κι ενώ αρχίζει να αναρωτιέται αν είναι το είδος της κοπέλας που θα ήθελε για κολλητή της, θα ανακαλύψει ένα ακόμη πιο θανάσιμο μυστικό...

**Ένα ψυχολογικό θρίλερ όπου κανείς
και τίποτε δεν είναι όπως φαίνονται.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-793-8

9 789604 537938

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08257

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ